

HOMILIE EENENDERTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR A 2011

Voordat de bisschop een priesterkandidaat tot priester wijdt, stelt hij de vraag: "Weet jij of zij de priesterwijding waardig zijn?" Deze vraag lijkt overbodig, maar ze is heel belangrijk gebleken. Op dit punt is er veel teleurstelling van de gelovigen in hun priesters. Zij verwachten immers, dat een priester op een voorbeeldige wijze voorgaat in geloof in God en liefde tot de naaste. Maar soms helaas, hebben we moeten vaststellen, kan het gedrag van de priester ook aanstoot geven. Zij lijken weliswaar oprecht en vroom, want ze verrichten immers hun gebeden met grote nauwgezetheid. Maar helaas, zo leert de ervaring, kunnen priesters in twee werelden leven. Vanuit de zucht naar aandacht en erkenning doen zij alles om bij de mensen op te vallen; zij maken immers hun joodse gebedsriemen breed en hun kwasten groot. Ze zijn belust op de ereplaats bij de maaltijden en de voornaamste zetels in de synagogen en zij laten zich graag groeten op de markt en willen door de mensen "rabbi" genoemd worden. Ze zijn in meerdere opzichten hautain, want in hen is geen mildheid met de concrete mens. Ze scheppen er een behagen in om de mensen een zware last van verplichtingen op te leggen. De mensen kunnen niet bepaald op hun begrip rekenen voor hun moeilijkheden. Ze kunnen dan enkel op veroordeling rekenen.

'Priesters, gij zijt van de weg afgeweken en hebt door uw lering velen laten struikelen. Daarom zal ik zorgen dat heel het volk u minacht en op u neerkijkt, zegt de profeet Maleachi in de eerste lezing.' Hij klaagt hier de priesterklasse aan, die hij ontrouw verwijt. En daarom worden de priesters door het volk geminacht. Het zijn woorden van 2500 jaar geleden, maar ze klinken pijnlijk hedendaags, want ook in onze tijd zijn geestelijken van de weg afgeweken, en het gevolg is ook nu dat Kerk en geestelijkheid maar op heel weinig sympathie meer kunnen rekenen. Zeker in onze dagen zal de priester erop beoordeeld worden, of het woord, dat hij preekt en het leven dat hij leidt, met elkaar in overstemming zijn en of de liefde voor God samengaat met liefde voor Gods mensen. Het persoonlijke leven moet herkenbaar zijn als een priesterlijk leven, dat altijd zelfgave inhoudt, beschikbaarheid en dienstbaarheid en bescheidenheid. Ook het alledaagse leven moet evangeliserend zijn. Ook de goedheid, de vrijgevigheid, het geduld, de vergevingsgezindheid, de mildheid, de vriendelijkheid en gastvrijheid hebben hun evangeliserende waarde en weten mensenharten te openen en ontvankelijk te maken voor God en Zijn Kerk.

In het evangelie moet Jezus helaas het verwijt van de profeet Maleachi herhalen. En daarom geeft Hij aan zijn vrienden de volgende raad mee: Verval niet in datzelfde gedrag van hoogmoed en ijdelheid. Gij moet u geen rabbi laten noemen. Ga niet met de mensen vanuit de hoogte om maar wees als een gelijke, als een broeder of zuster. Alwie zichzelf verheft, zal vernederd en wie zichzelf vernedert, zal verheven worden." Alleen aan God komt een bijzondere plaats toe, want Hij is ons aller hemelse Vader en Jezus is ons aller leraar.

Over de hoofden van de leerlingen heen wendt Jezus zich tot ieder van ons. Ook wij allen zijn christenen en moeten op onze waarachtigheid aangesproken kunnen worden. Christenen zijn vaak onzichtbaar, onvindbaar, want hun gedrag doet zo weinig aan Jezus denken. Nee, geloof is, net als liefde, een werkwoord. Geloof moeten we doen in onze omgang met elkaar en met al onze naasten. En als we dat met liefde doen, zijn we mensen naar Gods hart, en zijn we echte christenen, dus volgelingen van Christus. En anders riskeren we niet beter te zijn dan de schriftgeleerden en de farizeeën, en dat kan niet echt de bedoeling zijn. Amen.